Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 13	1. Juli 1910	59. Aargang

Afskedshilsen
til de Hellige i den europæiske Mission.

—

Det er med blandede Følelser af Vemod og Glæde, at jeg herved tager Afsked med Ældsterne, de Hellige og de mange Venner i den europæiske Mission. Jeg er glad ved at skulle samles med mine Kjære i mit Bjerghjem, men vemodig ved at skulle skilles fra dem, med hvem jeg har haft en saa behagelig Omgang, og som jeg har lært at elske saa højt.

Dette er min tredie Mission til disse Lande; jeg ankom hertil den 2. November 1906 og har til Hensigt at afsejle den 11. Juni. Ved den Tid, da jeg naar mit Hjem, vil jeg saaledes have været borte fra det lidt mer end 3 Aar og 8 Maaneder for ifølge Beskikkelse af Kirkens Første Præsidentskab at tage Vare paa Kirkens Affærer i denne Del af Verden.

Tiden er gaaet hurtigt. Jeg har været beskjæftiget den udslagne Dag; ingen Tid er bleven spildt; thi foruden at skrive alle „Millennial Stars" Redaktionsartikler og have Opsigt med Udgivelsen af de mangfoldige øvrige Skrifter og Bøger har jeg 2 Gange aarligt besøgt alle Konferencerne i England, Skotland, Irland og Wales og har berejst Holland, Belgien, Schweitz, Tyskland, Danmark, Norge og Sverige. Desuden har jeg anvist Missionærerne deres respektive Arbejdsfelter og passet, at Tilsynet med Emigrantselskaber, som rejste mod Vest, anbetroedes hjemvendende Missionærer; endvidere Besvarelse af en Uendelighed

af Spørgsmaal, vedrørende Lærdomme, Disciplin, Finanser etc. etc., hvilket altsammen har hvilet paa mig som en mægtig Byrde, som jeg umulig alene kunde have baaret; men ved Guds Aands Inspiration og ved Hjælp af gode, paalidelige og hengivne Medarbejdere er det lykkedes mig. Jeg har hele Tiden nydt et særdeles godt Helbred, altid været i Besiddelse af en glad og tilfreds Aand og altid følt mig opløftet ved den Trøst og Styrke, som Herren saa naadigt har tildelt mig, naar jeg mest trængte til den.

Det Sidste-Dages store Værk har haft en mægtig Fremgang i hele den europæiske Mission. Siden jeg den 1. December 1906 overtog Bestyrelsen deraf, er der alene i den britiske Mission bleven omsat 18,056,257 Smaaskrifter, 532,216 Bøger, og 3,641 Personer ere blevne indlemmede ved Daab. I de øvrige Dele af den europæiske Mission er der bleven uddelt 7,400,000 Smaaskrifter, 626,500 Bøger og mere end 4,860 Personer indlemmede ved Daab, hvilket udgjør en Totalsum af 25,000,000 Skrifter og 1,149,700 Bøger omsatte og mere end 8,500 Personer døbte. Tusinder af Søgende, som endnu ikke have forenet sig med os, ere blevne overbeviste om Sandheden af Evangeliet, og mange af dem ville sprænge Traditionens Lænker, fri sig fra det, der binder dem til modstridende Slægt og Venner, og dele deres Fremtidsskjæbne med Guds Folk. Disse Resultater ere opnaaede ved, at Herrens Velsignelser have fulgt hans trofaste og ærlige Tjeneres Arbejde i hans Vingaard. Sæd, som var bleven saaet af mine Forgjængere, Præsidenterne Heber J. Grant og Francis M. Lyman, har baaret sine Frugter i den senere Tid og regnes med blandt Resultaterne af vor seneste Virksomhed. Disse opmuntre til vedvarende Bestræbelser og spaa en endnu større Høst i Fremtiden.

Som et betydningsfuldt Led i Kirkens Fremgang maa nævnes, at Kirken har sikret sig Hovedkvarterer i Liverpool i Durham House, Edge Lane 295, hvilket var arrangeret af Præs. Grant under Præs. Joseph F. Smiths Ledelse, og hvortil vi flyttede før Jul 1906. Huset rummer nu de nødvendige Kontorer, Mødesal, Trykkeri og Sætteri samt de nødvendige Beboelseslejligheder til Missionens Personale. Dette har allerede vist sig som en særdeles Velsignelse for Alle, som have Arbejde at udføre der. Et andet Led var Indkjøbet af „Deseret" i South Tottenham, London, til Hovedkvarter. Det er en udmærket Bygning, vel indrettet til dens Hensigt, og den har allerede vist sig at være til stor Nytte for Værket i den Del af Landet. Indkjøbet af Jernkirken i Oldham i Manchester Konference, Presbyterian-Kirken i Sheffield og Skolebygningen i Manchester med samt de mange nette og velindrettede Lokaler i forskjellige Dele af den britiske Mission har ligeledes bidraget sit til at stille Kirken i større Respekt hos Publikum og givet de Hellige selv Tilfredshed og Glæde.

Paa den dertil egnede Aarstid er der ogsaa bleven afholdt Friluftsmøder i den britiske Mission, og mangfoldige Tusinde, som ellers aldrig vilde være komne til vore Forsamlingshuse, have hørt Evangeliets herlige Budskab fra Ældster, som have opløftet deres Stemme med Vidnesbyrd om Sandheden. Mange Hundred-Tusinde Familier ere blevne besøgte af Missionærer, og mange gode Evangelie-Samtaler ere blevne holdte og saadanne Indtryk efterladte, som aldrig ville kunne udslettes af Sjælen hverken i denne eller den tilkommende Verden.

I Syd-Afrika er der ogsaa udført et godt Arbejde, og Ældsterne der fortjene stor Pris. Den tyrkiske og græske Mission ere begge blevne nedlagte, grundet paa Uroligheder, som existerede der, og som gjorde det fornødent at bruge Visdom; men de tapre Arbejdere i disse Distrikter ville modtage fuld Belønning for Alt, hvad de have udført, og de ville erfare, at Intet er bleven gjort omsonst. Evangeliets Udbredelse i Schweitz og Tyskland har været særdeles vellykket. Tiden er ikke fjærn, da fuldstændig Religionsfrihed vil komme til at herske i det tyske Kejserdømme, og Evangeliets Høst der vil da blive overordentlig rig.

Den skandinaviske Mission har i den senere Tid været særdeles virksom, og Ældsterne ere blevne inspirerede af en aandelig Iver, der har givet deres Bestræbelser rig Belønning. En lignende Aand og Fremgang har gjort sig gjældende i Sverige. I Belgien og Holland har Energi og Flid frembragt saadanne Resultater, at disse Missioner staa i første Række blandt de europæiske.

I alle Dele af den europæiske Mission spores Virkningen af en foretagsom, men viis og forstandig Aand blandt de Brødre, som præsidere; thi saavel de som dem, der virke under dem, have lagt hele deres Sjæl i Værket, og Gud har velsignet dem. Jeg kan ikke tale rosende nok om mine Medarbejdere, Missions- og Konference-Præsidenterne, baade dem, der fungere nu, og de øvrige, der have virket, medens jeg har været her. De ere alle tapre Forsvarere for Sandheden og „stærke Taarn" i Israels Hus.

Ældsterne, som virke i alle disse Nationer, udgjøre en stærk Armee til at kjæmpe mod Uvidenhed, Synd og Elendighed. Deres Indflydelse og Opførsel, deres Selvopofrelse, Udholdenhed, Taalmodighed, Alvor og Medlidenhed tildrage sig Verdens Opmærksomhed og vække Respekt og Beundring selv hos bitre Modstandere. De forekomme Verden en Gaade. Naar det bliver bekjendt, at de ingen Løn faa, men at de fuldstændig ofre sig til deres Tjeneste og selv afholde Udgifterne, da yde alle rettænkende Mennesker dem Anerkjendelse og Pris. Dette har nemlig intet Sidestykke noget Steds paa den hele Jord hverken i Kristendom eller Hedendom. Jeg elsker dem Alle; jeg er selv et Vidne til deres Trofasthed, Hengivenhed og Lydighed; og mit Hjerte gaar ud til dem

i Kjærlighedens og Velgjørenhedens Arbejde. De berede sig selv for ophøjede Hæderspladser i vor himmelske Faders Rige. Ligeledes ere Kirkens Medlemmer i disse Lande værdige til de Velsignelser, de nyde; thi til Trods for Bagvaskelse, Foragt og Spot og undertiden udsatte for Voldshandlinger og Arbejdstab ere dog Størstedelen af dem trofaste og urokkelige og glæde sig i Gjenvordigheberne. Sandelig, de ville modtage deres Løn.

Den Opposition, som vi have mødt i den Tid, jeg har opholdt mig i disse Lande, har paa Grund af Herrens forunderlige Styrelse snarere været til Hjælp end til Hinder for Værkets Fremme. Hver Gang, der er fremkommet Angreb i Pressen, og Redaktionen har tilladt os at forsvare os, have Resultaterne altid været til vor Fordel, og mange Nyhedsblade have aabnet deres Spalter til Forsvar for vor Tro. Vi yde Saadanne vor hjertelige Paaskjønnelse for deres Frisind og Upartiskhed. Bagtalelse og falske Beskyldninger have som oftest været de Vaaben, der ere anvendte af de Personer af Præsteskanden, som have forsøgt at udrydde „Mormonismen" eller at undertrykke Mormonerne. De gjøre intet Forsøg paa at angribe de anerkjendte Lærdomspunkter af vor Tro, men tage deres Tilflugt til Skjældsord i et simpelt og uhøvisk Sprog. Saadanne ønske vi ikke at give noget Svar, og vi ville raade vore Brødre til heller ikke at tage nogen Notits af Sligt, men hvor og naar der tilbyder sig en Lejlighed, da proklamer Sandheden og forklar vor Tro uden at gjøre Larm, uden at fornærme Nogen og uden at gaa ned paa deres simple og umandige Platform eller anvende deres Methode. At følge denne Fremgangsmaade har vist sig mest virkningsfuldt.

Jeg forlader nu denne Mission i en udmærket Forfatning, baade i aandelig og timelig Henseende. Fremtidsudsigterne ere lyse. Folkets Hjerter ere mildnede mod os. Vor sande Karakter lyser frem gjennem den Falskhedens og Bagtalelsens tykke Taage, der hidtil har ligget over Folkets Sind. Herren er med os; hans Lys vil regjere over Verdens Mørke, og Sandheden vil og skal sejre. Det glæder mig at overlade Missionen i saa paalidelige Hænder som i Præsident Rudger Clawsons, en Mand af god Dømmekraft og mangesidige Erfaringer, en af de Tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke. Hans hele Sjæl er i Arbejdet, hans Raad vil ledes i Visdom, hans Exempel vil blive følgeværdigt, og hans Maal og Hensigt vil være Menneskenes Velfærd og Guds Forherligelse. Med den største Tillid anbefaler jeg ham til de Sidste-Dages Helliges bedste Følelser, Tro og Tillid.

Med et ømt Hjerte byder jeg nu eder alle et varmt og oprigtigt Farvel. Jeg haaber at gjense mange af eder i Zion, og ved eders Trofasthed og Gudsfrygt haaber jeg at møde eder alle i Guds celestiale Rige. Jeg velsigner alle Eldsterne, hvorsomhelst de befinde sig i den

europæiske Mission. Jeg efterlader eder min Fred, og mine vedvarende Bønner skulle være for eders Held og Fremgang. Mit højeste Ønske er at arbejde med i den menneskelige Gjenløsnings store Sag baade i Legemet og udenfor samme i Opstandelsen og ind i Livet, indtil enhver Sjæl af Adams Slægt, som paa nogen Maade kan frelses, kan komme frem til en eller anden Grad af Frelse og Ophøjelse i de mange Boliger formedelst deres Lydighed og ved Jesu Gjenløsnings Blod, og Kristus vil proklamere sin Triumf over Synd og Satans Magt, og at hans Arbejde er fuldbragt. Gud velsigne eder, Brødre og Søstre, og et hjerteligt Farvel!

Liverpool, England, den 9. Juni 1910. Charles W. Penrose.

Hilsen
til Ældsterne og de Hellige i den europæiske Mission.

Ifølge Beskikkelse fra Kirkens Første Præsidentskab tiltræder jeg nu min Virksomhed i den europæiske Mission, og jeg gjør det med Glæde og særdeles Tilfredshed. Dette er mit første Besøg i Europa, men jeg har altid følt stor Interesse for Herrens Værk i disse Lande, og jeg har frydet mig overmaade ved dets Fremgang og Udvikling blandt de forskjellige europæiske Nationer.

Jeg har særlig mærket mig de udmærkede Resultater, der ere frembragte ved min værdige Forgjænger, Præs. Penroses Flid og Bestræbelser. Han har indlagt sig store Fortjenester som Præsident over den europæiske Mission. Han er en dygtig Forsvarer af Sandheden og en brillant Taler og Skribent. Mangfoldige Tusind have lyttet til hans Foredrag med stor Opmærksomhed og læst, hvad han har skrevet, med stor Tilfredshed. Han er Medlem af de Tolv Apostlers Quorum, en Mand af Sandhed og Paalidelighed og en stærk Pille i Kristi Kirke. Han vil efterlade sig et Savn i disse Lande, og det samme kan siges om hans trofaste og hengivne Ægtemage, som faa flittig har virket blandt Søstrene; Tro og Bønner fra de mange Tusinde af varmhjertede Hellige og Venner vil derfor følge dem til deres elskede Bjerghjem.

Ikke højt nok kan jeg rose Missions- og Konference-Præsidenterne tilligemed de virkende Missionærer i Europa for det udmærkede Arbejde, der er bleven udført i de forløbne 3 Aar, og hvis Resultat findes i denne „Stjerne". Sikkerlig veed jeg, at Gud er tilfreds, og at Englene fryde sig over disse trofaste Herrens Tjenere.

Brødre! Formindsk ikke eders Bestræbelser, men forbliv ydmyge og flittige; søg Herren i Bøn, og sky endog Skyggen af det, der er synd igt

og slet, saa vil Herren gjøre eder frugtbare i det Gode og krone eders Bestræbelser med Held. Kom altid i Hu, at det er eders Mission at advare Verden mod det Onde, og denne Mission kan bedst udføres ved at fremstille de første Principper af Evangeliet i Simpelhed og Ydmyghed. Spild ikke eders Tid med at udfinde eller prædike det, som Nogle kalde „Guds Riges Hemmeligheder". Herren siger til Kirkens Ældster i Pagtens Bog 6. Kap., 8.—9. Vers: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, hvad som I begjære af mig, det skal vederfares eder, og dersom I attraa det, skulle I blive Midler til at gjøre meget Godt i denne Slægt."

„Taler intet uden Omvendelse til denne Slægt, holder mine Bud og hjælper til at fremme mit Værk, ifølge mine Befalinger, og I skulle blive velsignede."

Vi ville gavne os selv meget, dersom vi lægge os disse betydningsfulde Formaninger paa Hjerte. Jeg er personlig bekjendt med mange Ældster, som arbejde her i disse Lande nu; der findes ogsaa dem, jeg ikke kjender, men hvis Bekjendtskab jeg haaber at gjøre i den nære Fremtid i Præstedømmemøder og andre Sammenkomster med Hellige og Fremmede. Paa denne Maade vil gammelt Bekjendtskab fornys og nyt stiftes, ligesom der ogsaa vil blive givet Lejlighed til at faa bedre Kjendskab til Missionernes Affærer, hvilket er højst nødvendigt for præsiderende Brødre.

Der findes mange ærlige Sjæle i den europæiske Mission; de have kastet deres Lod blandt de Sidste-Dages Hellige, og de søge ved Tro, Ydmyghed, Flid og gode Gjerninger at forherlige deres himmelske Faders Navn. Til disse siger jeg: Gud velsigne eder og give eder Lykke. Bliv ikke trætte af at gjøre vel. Husk, at Belønningen er ikke for dem, som løbe, men alene for dem, som holde ved indtil Enden. Til Slutning ønsker jeg at bære mit Vidnesbyrd som en Herrens Tjener med det hellige Apostelskabs Myndighed, at Evangeliet er bleven gjengivet til Jorden i sin Kraft og Fylde, og vi indbyde alle Mennesker, som ere interesserede i deres Sjæls Frelse, til at undersøge for sig selv med Alvor og i oprigtig Bøn til Herren og komme til Kundskab om, at de Lærdomme, som de Sidste-Dages Hellige fremsætte, ere sande og vel begrundede. Herren har talet til Jorden i disse de sidste Dage; han har gjengivet Præstedømmets Magt og Myndighed, organiseret sin Kirke og bereder nu sin Søns anden og herlige Komme, hvilket er nær for Haanden.

Eders Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag

Liverpool, England den 16. Juni 1910. Rudger Clawson.

Det vatikanske Bibliotek.

Selv om dette berømte Bibliotek ikke, hvad Bindtal angaar, kan maale sig med Verdens største Bogsamlinger, er Vatikanets Bibliotek dog af en ganske særlig Interesse paa Grund af den store Samling af sjældne og meget kostbare Haandskrifter, det sidder inde med.

Som det fremgaar af en Artikel i „Nordisk Ugeblad", ejer Biblioteket af trykte Værker tæt op mod 300,000 Bind. Det er særlig Leo XIII, som har forøget Bogsamlingen betydeligt; han forstod at interessere mange Regjeringer og lærde Institutioner for Biblioteket, ligesom han ved Kjøb sikrede sig den langt overvejende Del af Familien Borgheses berømte Bibliotek.

Haandskriftsamlingen udgjør omtrent 32,000 Værker, som fordeles paa følgende Maade: 21,000 latinske, 4,000 græske, 900 hebraiske, 1,000 arabiske, 500 syriske, 90 koptiske, 5 samariske, 80 æthiopiske, 70 persiske, 20 armeniske, 80 tyrkiske, 30 indiske, 30 slaviske, 3 iberiske og 10 kinesiske. Dog ere alle Haandskrifter ikke talte med her; der findes saaledes en betydelig Samling Sanskrit-Haandskrifter. Forøgelsen af Biblioteket — som foruden de enkelte Fagafdelinger rummer en særlig Afdeling: „Codices Vaticani" — sker ved Indkjøb. Biblioteket staar ikke uden videre til Afbenyttelse for Offentligheden; tvertimod maa Videnskabsmænd og Andre, som ønske at benytte det, søge Tilladelse hos Kardinal-Statssekretæren, og denne Tilladelse opnaas kun, naar man forelægger Statssekretariatet en Anbefaling fra sit Hjemlands Udenrigsministerium eller sit Lands Gesandt; dog er en Anbefaling fra et Universitet tilstrækkelig. Derimod er det meget let og almindeligt at opnaa Tilladelse til at bese Biblioteket.

Naturligvis har Biblioteket en stærkt udpræget theologisk-katholsk Karakter; dog findes ogsaa de andre Fagvidenskaber, ganske særlig Kunsthistorien, fyldestgjørende repræsenteret. Vatikanets Bibliotek i Rom vil bestandigt blive regnet for et af Verdens betydeligste, særlig paa Grund af sin store Samling af de svundne Aarhundreders sjældne Værker. I denne Henseende er Biblioteket ikke alene Roms Stolthed, men hele Europas.

En Tro foruden Kjærlighed vi vide bør for Intet skattes;
Den er det Fattigste, jeg veed,
Et Glas, der med Behændighed som Ædelsten indfattes;
Men Kjærlighed, med Tro til Pant paa, at den kan sig selv fornægte,
Som kun vil se, hvad der er sandt,
Den er en sleben Diamant saa himmelren og ægte.

Fredag den 1. Juli 1910.

Hvem skal hænge Klokken paa Katten?

—

„Mormonismen" drøftes paany i den norske Presse. Præster og kirkevenlige Individer synes med fornyet Iver at ville fremkalde en hensynsløs Agitation, hvis Formaal er at sætte en Stopper for „det gudsbespottelige Uvæsen", som en Skribent udtrykker sig. Selv en saa fremragende Personlighed som Stiftsprovst Gustav Jensen skriver i norsk „Aftenposten" den 9. Juni blandt Andet:

„Det er en Skam for vort Land, at Mormonismen hos os finder et af sine mest lovende Arbejdsfelter, og det er et Tab for vort Land, at saa megen Ungdom under skjønne Løfter lokkes bort. Og man tænke paa, hvorledes de unge Piger, som udgjøre Størstedelen af denne Ungdom, føres ind i de vanskeligste og farligste Kaar.

Lad Præster og Menigheder, Indremission og Lærere se til, hvad de kan gjøre! Og maatte ikke Myndighedernes Afgjørelse lade vente for længe paa sig!"

Provsten tilraader et Resumé af de Bestræbelser, der i de sidste 6—7 Aar ere blevne gjorte for at affatte Love, der skulle tvinge Mormonerne til Afvæbning eller Flugt. Dette er efter den velærværdige Herres kristelig sindede Opfattelse den eneste Løsning paa dette for ham og Andre saa brydsomme Mormonspørgsmaal. Loven! Loven! det, mener han og hans Meningsfæller, er den Mus, der „kan hænge Klokken paa Katten". Men har da Provst Jensen forglemt, hvad Biskop Christen Brun i et Foredrag paa Hamar, Norge, for lidt mere end et Aar siden sagde:

„Fri Religionsøvelse inden Lov og Ærbarheds Grændser bør være tilladt for alle Religioners Bekjendere. Kun med aandelige Vaaben, ad Overbevisningens Vej, bør de efter vor Mening falske Religionssekter bekjæmpes."

Hvorfor da ikke, Hr. Provst, benytte den forstandige og tolerante Biskops Raad mod det „Onde"? Hvorfor ikke med aandelige Vaaben ad Overbevisningens Vej overmande os? Dersom vi ere forstokkede, er det Deres Pligt; ere vi vildledte, da have vi Krav paa Deres Sympati og Kristenkjærlighed; men fra Lovens kolde og klamme Haand burde De, først af Alle, frelse os; thi selv om det drejede sig om Tyve, Rovere og Mordere, vilde De være villig til at lægge et formildende Ord ind, for at Straffen ikke skulde faa Udseende af at være hævnlysten Skadefryd. Hvori bestaar da Mormonfolkets Brøde i Norge? Maaske skal det regnes for en Brøde, at vi, stilfærdige, maadeholdne, ædruelige og flittige i vort daglige Liv og Vandel, taalmodigt bære Spot og Foragt

og fra Presse og Prædikestol falskelig beskyldes for enhver af de Overtrædelser, der ere specificerede i den kriminelle Kalender, uden at man giver os den Ret, som man ellers tilstaar enhver Forbryder i civiliserede Lande: at sige Noget til Forsvar?

Hvis vi en og anden Gang i et sagligt Indlæg ville oplyse det læsende Publikum om vore Anskuelser, vore Opfattelser og vor Stilling til os selv indbyrdes og til Verden som et Hele, da nægter man at optage vore Artikler selv i Blade, hvis Spalter ellers ere helligede Agitation og Polemik.

Det glæder os derfor særdeles meget, at Bladet „Social-Demokraten" i Kristiania har blandet sig i Striden angaaende os; den baade kritiserer og fordømmer de Midler, som foreslaas anvendte mod os. For at vore Læsere bedre kunne bedømme Bevægelsen, gjengive vi her Bladets Udtalelser:

Fra kirkelig Hold drives der en ihærdig Agitation for at faa istand en Lov, som skal hindre Mormonismens Udbredelse her i Landet, og Statsmagterne synes at have laant Øre til denne Agitation, idet Kirkedepartementet har udarbejdet et Forslag til en Undtagelseslov for Mormoner. Lovforslaget er oversendt Justitsdepartementet, og forhaabentlig kan man gjøre Regning paa, at den Forsigtighed og Grundighed, som har kjendetegnet dette Departement siden Hr. Scheels Udnævnelse, ogsaa vil komme denne Sag tilgode, saa ifald det nuværende Storting bliver fritaget for at behandle Lovforslaget. Naar ikke 2 Aar vare tilstrækkelige for den nuværende Kultusminister til at udarbejde en Lov om Inkassatorer og Oplysningsbureer, saa maa vel en Lov, som tager Sigte paa at hindre eller helt at stoppe Propagandaen for en Trosretning, kræve mindst lige saa lang Tid. En Lov som den sidstnævnte berører jo et langt omtaaleligere Forhold end en eventuel Lov om Inkassatorer. Det kan der fornuftigvis ikke være Tvivl om. Derimod kan det muligens tænkes, at Statsmagterne anse en Anti-Mormon-Lov for at være adskillig mere paakrævet end de Lovforslag, som angaa rent verdslige Forhold, og at den derfor vil blive forceret frem.

Vi ere naturligvis af den modsatte Mening. Vi mene, at Mormonernes Tro og Lære bør beskyttes i samme Udstrækning som enhver anden Religion, og vi komme til at bekjæmpe enhver Tanke om at hindre Mormonernes Missionsvirksomhed ved Lov. En „yngre Teolog" fremsætter følgende Spørgsmaal til Almenheden gjennem en Højreavis:

„Bør der ikke kraftig gribes ind mod en Virksomhed, som paa alle Hold vækker Forargelse? En Virksomhed, som staar i den skarpeste Strid med al sund Kristendom, som endvidere volder Landet Tab af Arbejdskraft og udsætter mange af vore Landsmænd for en haard og bitter Skjæbne?"

Alle disse Spørgsmaal maa besvares med nej, selv om de Beskyldninger, som ligge i dem, vare berettigede.

Thi naar har man set en ny Bevægelse vinde Fremgang uden at vække Forargelse, ja, uden at Præsterne have stemplet den som stridende „mod al sund Kristendom"? Næppe nogensinde. Men alligevel har man maattet tolerere disse nye Bevægelser og til Slut anerkjendt dem. Det faar man ogsaa gjøre overfor Mormonerne.

Beskyldningen om, at Mormonerne volde Landet Tab af Arbejdskraft ved a bevæge Landsmænd til at udvandre, er jo berettiget. Men det er ikke noget Argument for en Anti-Mormon-Lov, uden at man tager Skridtet fuldt ud og for

byder enhver Virksomhed, som fremmer Emigrationen. Enten Folk udvandre til Minnesota, eller de foretrække at rejse til Utah, kommer nationaløkonomisk set ud paa det Samme.

Til Paastanden om, at vore Landsmænd faa en haard og bitter Skjæbne i Utah, ville vi sige, at den tro vi foreløbig ikke paa. Vi have set Paastanden gjentaget Aar efter Aar, men vi have aldrig set den bevist. Det er muligt, at mange af dem, som drage til Utah, blive skuffede. Men er der Noget, som kjendetegner denne Stat fremfor de andre Stater i Nordamerika? Paa ingen Maade. Vi ere snarere tilbøjelige til at tro, at Mormon-Emigranterne faa det gjennemgaaende bedre i økonomisk Henseende end Emigranter i Almindelighed. I alt Fald veed vi med Bestemthed, at en stor Del af dem, som rejse til New York, Filadelfia, Chicago og andre „kristelige" Byer, gaa tilgrunde baade økonomisk og moralsk, hvad vi ikke veed om dem, som komme til Saltsøstaden.

Af disse og mange flere Grunde maa der i Trosfrihedens Navn protesteres mod ethvert Forsøg paa at stille Mormonerne i en Særklasse blandt de religiøse.

Vi ere meget taknemmelige for „Social-Demokraten"s frisindede Forsvar for vor Sag, og vi haabe, mest for Landets egen Skyld, at dens Mening maa tages til Følge; thi hvis Nordmændenes Frihedskjærlighed skal naa ud over Papir og Ord, saa lad aldrig den Dag oprinde over det stolte Folk, da Klasselovgivning hyldes, og da Mennesker tvinges til at tro andet end det, de selv vælge, naar kun, som Biskop Brun sagde, „Religionsøvelsen er inden for Lov og Ærbarheds Grændser". Vi imødese med Spænding, hvem der skal hænge Klokken paa Katten — Præst eller Politi? Maaske begge.

En Ikke-Mormon-Kvindes Vidnesbyrd om Mormonerne.

Forrige Aar indsendtes der en „Appellation" til Kvinderne i Illinois, Amerika, fra Ikke-Mormon-Kvinderne i Utah for at modarbejde en vis Senator i Østen, som havde talt anerkjendende om Utah's Senator, Reed Smoot. Nævnte Dokument var undertegnet af Kvinder i Salt Lake City med den Tilføjelse, at Underskrifterne gjaldt samtlige Kvinder, som ikke tilhørte Mormonkirken. Men da det ondskabsfulde Dokuments Indhold blev publiceret i Bladene, kom det nogle Kvinder for Øje, som til Trods for, at de hverken vare eller havde til Hensigt at blive Mormoner, dog følte sig fornærmede over den Frækhed, der var benyttet ved at „tale paa Alles Vegne", og en af Kvinderne sendte „Deseret News", Mormonkirkens daglige Organ, Følgende, der maaske vil belyse foranstaaende Redaktionsartikel:

„Redaktionen af „Deseret News".

Med stor Tilfredshed har jeg i Deres Blad læst et Brev, skrevet af Mr. Louis J. Livingston fra St. Paul, Minnesota. Hvilken Kontrast er det ikke til det gemene Cirkulære, som sendtes de mere eller mindre uvidende Kvinder i Illi-

nois i den Hensigt at besejre Senator Hopkins. Det forundrer højligt mig, som ikke tilhører Mormonkirken, at nogen Kvinde vilde og kunde bifalde et eneste af de Ord, som indeholdtes i nævnte Cirkulære. Hensigten med det Hele var jo kun at bagvadske og nedrakke Mormonfolket og vildlede Saadanne, som ere ukjendte med Virkeligheden. Mrs. Cohen begaar en slem Fejl, naar hun i Cirkulæret siger, at hun taler for alle Ikke-Mormon-Kvinder i Utah. Jeg tror aldeles ikke, at den intelligente Del af nævnte Kvinder bifalder Senator Hopkins Nederlag; thi dersom det forholder sig rigtigt, at Senator Hopkins forsvarer vor Utah-Senator, Apostel Smoot, da har han udvist god Smag og sund Dømmekraft. Senator Smoot (Mormon-Apostel) har ingen Ligemand i De Forenede Staters Senat, og Senator Hopkins har uden Tvivl betragtet Sagen fra dens konstitutionelle Side, da han saa uforfærdet tog ham i Forsvar og talte for hans Ret. Min Mening er den, at hvis vi i De Forenede Staters Senat havde flere saadanne Mænd som Smoot og Hopkins, vilde vi have mere Ære af vore valgte Kandidater og mindre Skam og Ydmygelse af dem, der afvige fra de rette Veje. Det Skridt, som her er taget af den saakaldte „Amerikanske Klub", er forkasteligt alene paa Grund af Hensigten. Den saakaldte „Apellation" eller Cirkulære er sammensat af det veritable Raaddenskab. Den har aldeles ingen Undskyldning, og ethvert Ord deri er grov Usandhed. Jeg har boet midt iblandt Mormonfolket i mere end 25 Aar og kan ikke med Ord bedre fremstille Sandheden om dem og deres Principper, end Mr. Livingstone har gjort, naar han fremhæver deres Oprigtighed, Moralitet, deres kristne Bestræbelser efter at behandle deres Medmennesker, deres Naboer saavel som „den Fremmede indenfor deres Porte", med Sandhed og Reskaffenhed. Hvert rosende Ord, han har skrevet om dem, er Sandhed, ikke alene for den Egns Vedkommende hvor han da opholdt sig, men det passer for Utah overalt. Intet Godt kan nogensinde komme af Misrepræsentation; det vil afføde Mistillid og Uoverensstemmelser og vil hindre Væxten af Utah, denne den herligste og bedste Stat i den hele Union. Utah er »all right«, og det samme er Mormonfolket. Nogle fornærmede og stuffede Væsener veed ikke det Hele; men den rettænkende Del af Folket vil altid findes i deres Rækker, som søge at tænke og handle ret mod Alle.

Louise Coulson.

Apostlen Erastus Snows Ankomst til Danmark for 60 Aar siden.

Den 14. Juni, denne Mærkedag i Mormonismens Historie i Skandinavien, blev i Aar højtideligholdt paa begge Sider af Havet til Minde om Dagen for 60 Aar siden, da den ædle Mand sammen med to andre Ældster første Gang satte Foden paa dansk Grund, medbringende den Del af Kristi Evangelium, som baade Ansgar og Hans Tavsen manglede, nemlig Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed til at forvalte i Guds Sted her paa Jorden.

Ansgar, ogsaa kaldt Nordens Apostel, grundede allerede i Aaret 850 den kristne (katholske) Kirke i Danmark. Den mørke og barbariske Hedendoms Altre omstyrtedes her og der for Lyset, der byggede sine Templer trindt om i Landet, og omend Helgen- og Relikvidyrkelsen traadte istedetfor de hedenske Bloteballer og klodsede Guder, blev dog den hvide Krist nævnet og fremstillet som et Ideal, til hvis Raade Alle

skulde bejle; men efter mere end 600 Aars uindskrænket Magt over baade Legeme og Aand blandt den skandinaviske Befolkning, medens den dominerende Kirkes Prælater spillede med Konger og Fyrster som med Dukkerne i et Marionettheater, forfaldt den saakaldte Kristendom i den Grad, at den tidligere Hedendoms Frugter næsten vare at foretrække, og Folket søgte efter noget Bedre. En Foregangsmand — et passende Redskab — behøvedes, men hvor var en Saadan at finde? I den lille Landsby Birkende ved Kjerteminde paa Fyen fødtes 1494 et Drengebarn. Hans Fader var Smed og hed Tage. Drengen voxede op, uanselig og ukjendt i Verden. I Fred og Ro udviklede han sine rige Evner, og Munke og Præster spaaede ham en betydningsfuld Fremtid; de anede ikke, at han skulde blive deres og hele Pavekirkens mægtige Modstander i Norden. Det var den senere saa berømte og nyttige Hans Tavsen. Medens han fordybede sig i Kirkefædrenes Kildeskrifter, opdagede han det tomme og mangelfulde i den katholske Kirkes Salighedslære, og paa sine Rejser i Tyskland og Belgien i 1523 blev han bekjendt med den „tordnende" Luther og den „blide" Melanchton, som netop paa den Tid svang det protestantiske Sværd med stor Kraft mod Romerkirken. Hans Tavsen deltog i denne aandelige Frihedsbevægelse og viede fra nu af sine Evner, sin store Lærdom og sin flydende Veltalenhed til sit Fødelands Frigjørelse fra Bigotteriets og den religiøse Fanatismes Spindelvæv, et Arbejde, som mange Andre vilde have gyst tilbage for. Som en Mundsmag paa det, der ventede ham, blev han, da han Langfredag 1524 prædikede i Antvorskov Kloster, af dettes Prior kastet i Fængsel, fordi hans Anskuelser om „Retfærdiggjørelse ved Tro alene" ikke passede Pavedømmets Lærdomme. Men ved et Kongebrev, som Frederik den Første udstedte, blev det ikke alene tilladt ham at prædike sin nye Lære, men det blev endog befalet ham. Og i 35 Aar vedblev han med aandelig Iver at udbedre de Mangler, han kunde magte, og i Skrift og Tale at befordre Lutheranismens Indførelse og Udbredelse i Norden.

Disse Mænd anse vi som Redskaber i Herrens Haand til at berede Vejen for det mere Fuldkomne, som i Herrens belejlige Tid vilde blive sendt ved dødelige Mænd i Lighed med Fortidens Profeter og Apostler. Hverken Ansgar eller Hans Tavsen havde den løsende og bindende Magt, som Jesus gav til sine Disciple i hans Dage, og da denne Myndighed eller Guds Præstedømme er af den største Vigtighed i Udøvelsen af Ordinancerne til Frelse og Salighed blandt Menneskenes Børn, saa manglede jo det, der mest behøvedes. Dersom Ansgar havde denne Myndighed, saa havde Hans Tavsen den ikke; thi deres Lærdomme vare saa aabenbart modsatte, at den Første hellere vilde forbande end velsigne den Sidste. Hvor er saa Myndigheden, og hvem holder den? Hvis Ansgar havde den, saa er den katholske Kirke den „ene rette", og da har Skandinavien, som antog Lutheranismen, jo ikke den sande Kirke. Og Hans

Tavsen har intet Steds paastaaet, at Gud har givet ham Myndigheden til at indføre den Lutherske.

De Sidste-Dages Hellige lære, at Gud i vore Dage har gjengivet det hellige Præstedømme ved direkte Aaabenbaring til Joseph Smith. Dette er ikke alene logisk, men det er ogsaa sandt. Denne Mand gav det igjen til andre Mænd ved Haandspaalæggelse og Ordination, og Erastus Snow var en af disse Mænd. Derfor har hans Ankomst til Danmark efter vor Mening uhyre Betydning; vi betragte den som en Fuldkommengjørelse — ja som en Virkeliggjørelse af det, som maaske baade Ansgar og Hans Tavsen gjerne vilde have gjort. Som Johannes fordum var Røsten i Ørken for at berede Vejen for Frelserens Komme, saaledes kunne vi sige, at de to store Mænd, hvis Arbejde efterlod sig Resultater for 1000 Aar siden, vare den Røst i Ørken, som beredte Vejen for Jesu Kristi fuldkomne Kirke i disse Lande. Verden vil ikke tro dette; men Massernes Forkastelse af en Sandhed har aldrig gjort den til en Vildfarelse, ligesaa lidt som Massernes Antagelse af en Vildfarelse har kunnet forvandle den til Sandhed.

For at mindes Dagen paa en værdig og passende Maade samledes de Hellige til en Taknemligheds-Fest i deres respektive Forsamlingssteder i den skandinaviske Mission for i Bøn, Sang og Tale at bære Vidnesbyrd om den kostelige Perle, vi have fundet ved Evangeliet, der blev bragt til os i disse Lande ved Erastus Snow.

Her i Kjøbenhavn vare vi begunstigede af det mest ideale Vejr, og Zions-Ældsterne, som opholdt sig her, 25 i Tallet, begave sig med Toget til Klampenborg Station og gik derfra videre til Fods omtrent ½ dansk Mil til Ulvedalene, hvor de paa et afsides liggende Sted under det dejlige Løvtag, som alene Danmarks gamle Skove kunne yde, tilbragte en Times Tid i højtidelig og hellig Andagt. Efter at Salmen: »High on the mountain top« var sunget, opsendte Ældste Oluf J. Andersen i det danske Sprog en varm og følelsesfuld Takkebøn for den Naade, som Herren havde vist Folkene i disse nordiske Lande ved Gjengivelsen af de rette og frelsende Principper, for den store Fremgang, Værket havde gjort, og for de herlige Fremtidsudsigter, Evangeliet har i disse Lande.

Derefter gav Missionspræsident Andrew Jenson en kort Oversigt over Evangeliets Indførelse i Skandinavien for 60 Aar siden. Han efterfulgtes af Carl A. Carlquist, Præs. over Göteborgs Konference, og Albert Capson, Præs. over Skaane Konference. Det var i Capsons Faders Lade, at den første Green af Kirken blev organiseret i Sverige. Derefter fulgte Hans Mikkelsen, Præs. over Kjøbenhavns Konference, og Ældste Bengt Johnson junior fra Malmø. Alle udtalte de deres store Glæde over Anledningen til Dagens Festligholdelse og over den

Ære, de nød ved at være Repræsentanter for det store og mærkelige Værk, som kun Faa forstaa og interessere sig for.

Følgende Ældster vare tilstede: Andrew Jenson, Oluf J. Andersen, Hans Mikkelsen, Joseph K. Nicholes, Carl Kjær, John E. Larsen, Carl H. L. Jensen, Hans C. Hansen, Andrew Larsen, Johnathan W. Andersen, Peter Johnsen, David Christiansen, P. Waldemar Nielsen, Andrew C. Andersen, William H. Squires, Charles Jensen, Leonard B. Christensen, William H. Petersen og Holger M. Larsen, Alle fra Kjøbenhavns Konference, Carl A. Carlquist fra Göteborg, Albert Capson med Bengt Johnson junior og Holger Nielsson fra Skaane samt Lewis Jenson og Alma Monson, hjemvendende Missionærer fra Sverige.

Efter at have tilbragt en herlig Tid sammen der sluttedes den mindeværdige Sammenkomst med Salmen: „Praise God from whome al blessings flow". Taksigelse af Ældste Bengt Johnson junior.

Derpaa tog Selskabet tilbage, forbi Kirsten Piils Kilde og til Klampenborg Station, hvorfra det vendte tilbage til Staden.

Om Aftenen Kl. 8 afholdtes et Møde i Missionens store Sal. Præs. Hans Mikkelsen præsiderede. Aabningsbønnen opsendtes af Ældste Carl Kjær. Et godt og afvexlende Program blev udført; blandt andet fortalte Andrew Jenson i sammentrængt Form om Indførelsen af Mormonismen i Skandinavien, Ældste Oluf J. Andersen om dens Indførelse i Norge og Albert Capson om dens Indførelse i Sverige. Søndagsskolen under Ledelse af dens Bestyrer, Thorwald Petersen, reciterede Trosartiklerne, J. J. Dam, Forstander for de unge Mænd, holdt en kort Tale angaaende Visdomsordet, Søster Ester Hendriksen talte for de unge Kvinders Forening og Søster Kirstine Knudsen for den kvindelige Hjælpeforening.

Festen fortsattes og afsluttedes den følgende Aften med et stort og velbesøgt Møde, hvor Talerne vare Præsidenterne Andrew Jenson, Hans Mikkelsen og Carl A. Carlquist.

Det oplystes, at Frugterne af det Arbejde, der er udført i de forløbne 60 Aar i Skandinavien, have været rige, idet mere end 50,000 ere indlemmede ved Daab i Kirken; af disse komme 25,500 paa Danmark, 17,500 paa Sverige og 7,100 paa Norge. Omtrent 35,000 af disse Sjæle ere udvandrede til Utah. 2,500 Ældster fra Zion have virket som Missionærer med en Gjennemsnitstid af 2 Aar. Naar Resultaterne af de første 60 Aars Virksomhed ere saadanne, hvad kunne vi da ikke forvente i de kommende 60?

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 22. Juni ankom Ældsterne John Halvorsen fra Salt Lake City og Peter C. Lundgreen fra Monroe, Utah.

Beskikkelse. Ældste John Halvorson er bleven beskikket til at virke i Kristiania Konference og Peter C. Lundgreen til at virke i Bergens Konference.

Livlige Møder. Ældste Peter C. Rasmussen, som nylig er ankommen fra Utah, skriver fra Kristiansand, Norge til Redaktionen, at han i Selskab med Præs. Søren Andersen er paa en Rundrejse i Kristiania Konference; Stillingen er udmærket baade blandt Ældsterne og de Hellige, og en ihærdig Virksomhed gjør sig gjældende overalt. I Larvik afholdt de et Friluftsmøde i en smuk Park, hvor der samledes henimod 400 nysgjerrige og opmærksomme Tilhørere. I Arendal var en stor Sal vel fyldt, og i Kristiansand talte de for en opmærksom Tilhørerskare. Freden raadede, og en god Indflydelse gjorde sig gjældende i alle disse Møder, der vare indvarslede ved Plakater og paa anden Maade. I Kristiania ere alle Møderne mere end almindelig vel besøgte, hvilket maaske har sin Grund i det Røre, som den senere Tids Avisskriveri om Mormonerne har fremkaldt hos Hovedstadens Publikum. Dersom vore Modstandere vilde udregne, hvilken Reklame det er for os, naar de skrive og prædike imod os, saa vilde de spare en hel Del af deres Ulejlighed; thi jo haardere de slaa Sædstokken, jo videre farer Frøet omkring. Lad Enhver gjøre sin Pligt, og Herren vil sørge for Udfaldet.

Hilsen til Aalborg. Ældste J. C. Nielsen, som nylig har virket i Aalborg Konference, skriver fra Levan, Utah, og beder hilse de Hellige og Vennerne i Aalborg Konference. Han føler sig glad og tilfreds efter sin Hjemkomst ved at fortsætte sin Missionsvirksomhed i Wardet, hvor han bor, og hvor han fungerer som Præsident over Skandinaverne i deres Møder; han formaner Ældsterne ude i Missionen til i Lydighed og Tro at gaa, hvorsomhelst de blive sendte; thi dette har han gjort og veed, at selv om det har afveget fra den Plan, han oprindelig havde lagt, saa er han ved at følge Kaldelsen bleven et Redskab til at bringe Nogle ind i Kirken, som maaske ellers ikke vilde være komne der. Derfor føler han sig overbevist om, at Herren inspirerer sine Tjenere, som han har anbetroet Præsidiet over Mission eller Konference, til at indsætte, afløse eller beskikke paa den virkningsfuldeste og bedste Maade.

Mirakuløs Helbredelse. Ældste Geo. Wm. Thulin, Forstander over Stavanger Gren, skriver til os den 13. Juni og meddeler om to mærkelige Helbredelser i denne Gren: Sangkorets Leder, Broder Adolph Wagli, havde i længere Tid maattet holde Sengen paa Grund af Nyresmerter. Lægerne, som undersøgte Patienten, erklærede, at der var intet andet, som kunde hjælpe, end en kirurgisk Operation, og en saadan frygtede baade Manden selv og hans Hustru meget. De havde før set Herrens Frelse ved Salvelse og Bøn ved Ældsternes Administration,

og de beredte deres Hjerter i Ydmyghed for Herren. Da Manden en Nat ved Midnatstid syntes at være Døden nær, kaldte den trofaste Hustru paa Ældsterne Thulin, Hans J. Mortensen og O. S. Olsen til den Syges Leje. Broder Thulin lovede ham, at dersom han vilde give Herren det Løfte, at han vilde tjene ham oprigtig og efter bedste Evne opfylde sine Pligter, vilde Herren høre deres forenede Bønner og gjengive ham hans fulde Helbred. Alt dette skete, og da den hellige Handling var bleven udført, blev Broder Wagli rask og har siden udført sit Arbejde, som om Intet var passeret.

Han havde imidlertid ogsaa en lille Søn, som blev farlig syg. Lægen tilkaldtes, og efter forgjæves at have ydet al den Hjælp, han kunde, erklærede han Sygdommen for uhelbredelig. Saa sendte man Bud efter Ældsterne, som udførte den hellige Handling i Tro og Bøn til Gud, og Barnet blev rask og sund, som om det Intet havde fejlet. „Dette", siger Broder Thulin, „er herlige Velsignelser, som Herren af Naade forlener os, og som tjene til at styrke vort Vidnesbyrd og forøge vor Tro om Tilstedeværelsen af de Tegn, der følge med det sande Evangelium som forjættet af Frelseren i hans Dage."

Ældste James J. Larsen, som nylig præsiderede over Kjøbenhavns Konference, skriver til os fra Logan, at han naaede sit Hjem den 2. Maj og fandt sin Familie i bedste Velgaaende. Han sender Ældsterne og alle de Hellige sin hjertelige Hilsen og Tak for alt Godt og formaner og opmuntrer dem til trofast at holde ved Sandheden, som de have annammet.

Hvad Havet gjemmer.

I England er der grundet et Selskab, som har sat sig til Opgave at lade Dykkere undersøge alle de Vrag af Skibe, der i Tidens Løb ere strandede ved det gode Haabs Forbjerg, inden Suez-Kanalen blev aabnet. Man mener at finde mange Kostbarheder i de gamle indiske Koffardifarere. I Arkiver har man fundet, at omkring 7,000 Skibe ere gaaede under der, og kun noget over 100 af dem ere blevne fundne igjen. Nu har Selskabet taget fat, og i det første Vrag, der hævedes op, fandtes 720 Guldbarrer, 1400 Sølvbarrer og 9 Kasser med Ædelstene. Ladningen vurderedes ialt til 20 Millioner Mark. Det andet Vrag indeholdt for henimod 4 Millioner, det tredie for 14 og det fjerde for henved 16 Millioner Mark. Omkostningerne pr. Vrag regnes til 200,000 Mark.

Indhold:

Afskedshilsen til de Hellige i den europæiske Mission 193
Hilsen til Ældsterne og de Hellige i den europæiske Mission 197
Det vatikanske Bibliotek 199
Tankesprog 199
Redaktionelt:
Hvem skal hænge Klokken paa Katten? 200
En Ikke-Mormon-Kvindes Vidnesbyrd om Mormonerne 202
Apostlen Erastus Snows Ankomst til Danmark for 60 siden 203
Missionsnyheder 206
Hvad Havet gjemmer 208

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).